

Wie is Christus voor ons hart?

-

“Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem lief; hoewel u Hem nu niet ziet, maar gelooft, verheugt u zich in Hem met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde”.ⁱ

1 Petrus 1:8

In een tijd waarin de gelovigen bezig zijn met kwesties die zich onder hen voordoen, is het gevaar groot dat hun gedachten voortdurend vervuld zijn met deze dingen. De Persoon van Christus verliest dan zijn plaats als het eerste voorwerp voor het hart. Het doel van de satan is altijd onze aandacht van Christus af te trekken. Hij weet heel goed andere voorwerpen ertussen te voegen. Zo worden Christus en de dingen die boven zijn, verjaagd uit onze gedachten (Kol. 2:1-3).

Zou ook niet tegen ons gezegd kunnen worden, zoals tegen de Efeziërs: ‘U hebt uw eerste liefde verlaten’ (Openb. 2:4)? Trouw en geestkracht ontbraken niet bij deze christenen. Zij hadden goede werken, arbeid en volharding. Zij konden de bozen niet verdragen. Zij hadden op de proef gesteld hen die zeiden dat zij apostelen waren en het niet waren, en hadden hen leugenaars bevonden. Maar helaas, het fatale gebrek was dat zij hun eerste liefde hadden verlaten.

Zo kunnen wij ook heel actief zijn in veel dingen. Wij kunnen ervaring hebben in gemeentelijke kwesties. Maar als Christus Zelf de centrale plaats in ons hart verliest, is er slechts dorheid en onmacht. Het resultaat daarvan is trots en eigendunk. De echte toetssteen voor alles is: Wat is de gedachte van Christus hierover? Er komen dingen voor onder christenen, die geduld en verdraagzaamheid vereisen tegenover elkaar, omdat wij nog op aarde zijn en veel fouten maken. Soms begrijpen wij ook de gedachten van de Heer niet. Als het over Christus gaat, over de waarheid van Zijn Persoon, Zijn werk en de gevolgen van Zijn werk, dan laat de Schrift geen ruimte toe; dan moet men handelen met grote beslistheid. Een compromis zou dan gebrek aan trouw zijn, die wij Hem verschuldigd zijn.

Maar meningsverschillen over gemeentelijke kwesties en uiteenlopende inzichten onder christenen over persoonlijke zaken op dezelfde hoogte te stellen als een kwestie die Christus Zelf raakt, betekent dat men Hem niet de eer geeft die Hem toekomt. Alle waarheden krijgen hun juiste plaats naarmate men Christus Zijn ware plaats geeft. Bijvoorbeeld de waarheid over de Gemeente. Als wij in onze gedachten de Gemeente los zien van Hem die het Hoofd ervan is, de Gemeente die

Zijn lichaam is, wordt deze iets waaraan wij eer kunnen behalen. In werkelijkheid is het een manier om onszelf te verheffen. Maar wij moeten bezig zijn met wat de Gemeente voor *Christus* is, met de *hele* Gemeente van God en met de soevereine genade die Christus tegenover haar heeft getoond. Want Hij heeft haar Zijn liefde bewezen; en die liefde is de reden, het motief van Zijn voortdurende dienst om “*haar te heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks*”. Als wij niet naar onszelf kijken, maar met ons hart Christus en het wonderbare karakter van Zijn liefde bezien, dan leren wij ten opzichte van deze liefde onze absolute nietswaardigheid kennen.

Laten we spreken over het **dienen**. Wij kunnen bezig zijn *met* dienen en actief zijn *in* het dienen, wat zeker goed is en op zijn plaats. Maar als de gedachte aan Christus niet leeft in ons hart, wordt de dienst een sleur of zelfs een middel waardoor wij onszelf graag op een voetstuk zetten. Het dienen wordt dan *ons* werk.

Laten we spreken over het **bestuderen** van het Woord van God. Deze studie is voor ons van het hoogste belang. Maar als men dit doet op verstandelijke wijze, wordt ze droog en krachteloos. Dit is alleen voor ons intellect en leidt tot zelfverheffing, omdat wij meer kennis hebben dan anderen. Maar als men Christus zoekt en vindt in het Woord; als men zich met ijver de grote waarheden eigen maakt die het Woord aan ons *hart* voorstelt over Christus in al Zijn verschillende betrekkingen (niet alleen met ons, maar ook met Israël in de toekomst); als men ijverig is om te leren wat Hem aangenaam is – dan zal men voedsel vinden voor de ziel en in het licht van de genade beseffen hoe weinig men op Hem lijkt. Als men bevrijd is van het eigen ik, wordt Christus vollediger en op een levendiger wijze het voorwerp van het geestelijk leven.

Laten we nu spreken over de **komst** van de Heer. Als de liefde van het hart voor Christus niet echt werkzaam is, dan wordt deze waarheid (hoe heerlijk ze ook is), een leer, een droge theorie die geen praktisch gevolg heeft voor het leven en de wandel van de christen. Alleen als *Hij die komt* op een levende manier voor de

aandacht staat, zal het hart dat Hem hoort zeggen: “Ik kom spoedig”, onmiddellijk antwoorden: “Amen, kom Heer Jezus”. Als de liefde van het hart niet op Hem gericht is, dan zal de hand niet op de deurknop zijn om Hem direct open te doen.

Laten we spreken over de **eredienst**. Laat Christus in de heerlijkheid van Zijn Persoon, als de eeuwige Zoon van de Vader en niettemin de mens Christus Jezus, vol genade en waarheid, voor onze aandacht staan. Hij is de volmaakte uitdrukking van alles wat in het hart van de Vader was. Hij is geopenbaard in een wereld van zonde en zondaars. Als Hij zo voor de aandacht staat, dan zal er bij de beschouwing van Zijn Persoon zo'n besef en zo'n waardering zijn van alles wat Hij is, dat het hart alleen maar kan overvloeien van dankbaarheid. Het hart zal zich uiten in aanbidding, in lof en dank jegens Hem en jegens de Vader die Hem gezonden heeft. De Heilige Geest is overigens gegeven met het specifieke doel om Christus te verheerlijken. Hij wil dat de christen al de heerlijkheden van de Heer Jezus Christus beter begrijpt. Niet alleen dat Hij de eeuwige Zoon is, het Woord, waarachtig God vóór de tijden der eeuwen, maar ook dat Hij het vleesgeworden Woord is, de Zoon des mensen, nederig en gehoorzaam op aarde.

Is er iets met Christus te vergelijken? En is elke waarheid ten aanzien van Hemzelf niet onvergelijkelijk belangrijker dan elke andere overweging? Denk aan alles wat Hem kenmerkt: Zijn eigen persoonlijke heerlijkheid als de Zoon, die altijd in de schoot van de Vader is; het leven dat het licht van de mensen is; het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt; de Messias, de Koning van Israël; de Zoon des mensen, die gesteld zal worden over alle werken van Gods handen. Of denk aan de heerlijkheid met betrekking tot Zijn hogepriesterschap voor ons: Hij draagt de Zijnen altijd op Zijn hart en op Zijn schouders overeenkomstig de waarde van Zijn Persoon voor God. Of denk aan hem als onze Voorspraak, als wij hebben gefaald: Hij is de Rechtvaardige, die altijd in de tegenwoordigheid van de Vader pleit om de ziel te herstellen door de werking van het Woord. Hij wast onze voeten door Zijn dienst vol tederheid voor Zijn volk.

Zo bestaat de gezegende dienst van de Heilige Geest eruit dat Hij Hem laat schitteren op elke bladzijde van Gods Woord. Steeds nieuwe stralen van de heerlijkheid en de volmaaktheid van de Heer Jezus schijnen op het hart van de christen. Zodat het hart niet alleen geheel gewonnen wordt door Hem als de Heiland, maar dat hij op aarde ook achter Hem aan wordt getrokken en zijn vreugde in Hem vindt. Dat was zo met de geïnspireerde

profeet op Patmos, toen de naam en de diverse heerlijkheden die met de Persoon van Christus verbonden zijn, achtereenvolgens aan zijn oog voorbijgingen; en boven dit alles onze bijzondere relatie met deze heerlijke Persoon voor zijn aandacht kwam: *“Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door zijn bloed”*. Iemand die zo zijn behagen in Jezus gevonden heeft, spreekt zijn aanbidding uit: *“Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen”*.

Het op deze wijze beschouwen van Christus moet ons hart ontroeren en alle egoïsme en hardheid in onze onderlinge relaties doen verdwijnen. Want het zou ons bezighouden met dat wat de heiligen zijn voor Christus, in plaats van hun gebreken en onvolkomenheden. Het zou ons bezorgd en waakzaam maken als het om de waarheid en om de heerlijkheid van Christus gaat, maar geduldig zoals Hij geduldig was jegens de discipelen in hun falen.

Kijk in welke geest van genade (die inderdaad die van de Heer weerspiegelt) de apostel Paulus zich tot de gemeente te Korinte richt, terwijl hij hen tegelijkertijd schrijft: *“Want in veel verdrukking en benauwdheid van hart heb ik u geschreven onder veel tranen, niet opdat u bedroefd zou worden, maar opdat u de liefde zou kennen die ik overvloedig tot u heb”* (2 Kor. 2:4). Hij zei hun het ernstige kwaad weg te doen, dat zij in hun midden hadden laten voortbestaan. Kijk ook hoe hij aan de Galaten schrijft, bij wie het echt om een zaak van levensbelang ging. Hij moest hier zeggen: *“Ik ben bang voor u”* (Gal. 4:11). Maar hij kan de gedachte niet verdragen dat zij zo de waarheid zouden loslaten, en voegt eraan toe: *“Ik vertrouw van u in de Heer”* (Gal. 5:10).

De geest van een strenge en harde rechter is niet de geest van Christus. Zo'n geest verzwakt de liefde, verschaalt het geestelijk leven, bewerkt onbuigzame trots, en verraadt een gebrek aan liefde en zorg voor de zwakke schapen van de Goede Herder. Wij zouden het voorbeeld van Christus moeten navolgen. Als Hij ons de voeten gewassen heeft, dienen wij ook elkaar de voeten wassen, want Hij heeft ons Zelf het voorbeeld gegeven.

Laten wij deze dingen overwegen, want dat hebben wij nodig. Laten wij verdragen en geduld hebben. Laten wij elkaar op het hart dragen en in het gebed gedenken, en laten wij elkaar voortdurend herinneren aan wat Christus is voor de Zijnen en wat de Zijnen zijn voor Hem.

Oorsprong: [Le Messager Évangélique](#) 1910-351

Titel: [Christ](#), que n'est-il pas pour l'âme?

Oude Sporen 2011

Wie is Christus voor ons hart?

ⁱ Deze ingevoegde tekst stond niet in het origineel